

KAPITOLA DRUHÁ

Ticho vystřídal křik, křik poté chaos a Juliette si se svřenými rty a svráštěným čelem vyhnula blyštivé rukávy.

„Pane Montagove,“ přehlušila okolní povyk, „musíte odejít.“

Juliette vykročila vpřed a mávla na dva Šarlatové poblíž, aby přistoupili. Uposlechli, ale neobešlo se to bez podivného výrazu ve tváři, což Juliette málem urazilo, dokud – o dvě vteřiny později – nezamrkala, neohlédla se přes rameno a nezjistila, že Roma tam dál stojí a ani zdaleka se nemá k odchodu. Místo toho se protáhl kolem ní, jako kdyby mu to tam patřilo, podřepil u umírajícího muže, a ještě ke všemu začal bůhvíproč mžourat na jeho *boty*.

„Proboha živého“ zabručela Juliette pod vousy. Ukázala dvěma Šarlatovým na Romu „Vyprovodte ho ven.“

Přesně na to čekali. Jeden z nich do dědice Bílých květů okamžitě strčil, takže Roma musel se zasyčením vyskočit na nohy, aby nespadol na zakrvácenou podlahu.

„Řekla jsem *vyprovodte*,“ vyštěkla na dotyčného Šarlatového Juliette. „Je Svátek středu podzimu. Nechovejte se jako *surovec*.“

„Ale slečno Caiová...“

„Copak to nechápete?“ přerušil ho chladně Roma a ukázal prstem na umírajícího muže. Otočil se tváří v tvář k Juliette, zatínil čelist a oči upíral přímo na ni – jen na ni. Dělal, jako kdyby před sebou neměl nikoho, kromě Juliette, jako kdyby na něj ty dva muži nevrhali vražedné pohledy, jako kdyby v celém klubu nepanoval chaos, jak všichni bezhlavě pobíhali kolem rozrůstající se kaluže krve. „Přesně to samé se stalo včera v noci. Není to ojedinělý případ, je to *šilenství*...“

Juliette vzdechla a mávla povoleným zápěstím. Dva Šarlatovi Romu pevně popadli kolem ramen a ten za hlasitého sklapnutí čelisti spolkl svá slova. Nedovolil by si na území Šarlatového gangu dělat scény. Už tak měl štěstí, že neodchází s kulkou v zádech. Toho si byl vědom. Byl to jediný důvod, proč strpěl, že s ním hrubě zacházejí muži, které by na ulici možná zabil.

„Děkuji, že máte tolik pochopení,“ zaculila se.

Roma nic neříkal, zatímco ho vlekli z jejího dohledu. Juliette ho sledovala s přimhouřenýma očima, a teprve když si byla jistá, že ho vystrčili ze dveří klubu, obrátila pozornost ke spoušti před sebou, s povzdechem vykročila vpřed a opatrně poklekla vedle umírajícího muže.

Se zraněním, jako bylo tohle, se nedalo nic dělat. Dál z něj prýštila krev a tvořila na podlaze tepající červené kaluže. Krev se do zajista vsakovala do látky jejich šatů, ale Juliette to sotva vnímala. Muž se snažil něco říct. Juliette nedokázala rozeznat co.

„Udělala byste dobře, kdybyste mu zkrátila utrpení.“

Walter Dexter se dostal poblíž středu dění a nyní nahlížel Juliette přes rameno s téměř zvidavým výrazem ve tváři. Nepohnul se, ani když servírky začaly dav tlačit zpět, uzavírat oblast a křičet na přihlížející, ať se rozejdou. K Juliettině velké nespokojenosti